

nedsat en særlig Kommission til at overveje hele den fremtidige Ordning af Ammunitionsmagasinerne. Det vil da være at haabe, at Ministeren ogsaa vil være i Stand til at følge de Indstillinger, som maatte komme fra denne Kommission, og at det maa være muligt ogsaa at træffe de Bygningsforanstaltninger, som er nødvendige for, at Ammunitionen kan blive magasineret paa et saadant Sted, at det ikke bliver til Fare for den fredelige Befolkning, der bor i Nærheden af disse Magasiner.

Der er endvidere Spørgsmaalet om Bevogtningen af Ammunitionen. Det er der under Behandlingen i Landstinget tilstrækkelig tydeligt peget paa, og jeg skal blot her gentage, at selvfølgelig paatager den højtærede Minister sig Ansvaret for Arten af den Bevogtning, han gennemfører, efter at han selv har været med til at ophæve det Regiment, som hidtil har varetaget denne Opgave.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem, der nu talte, dvælede atter ved Spørgsmaalet: hvorvidt der foregik en Desarmering, eller der ikke foregik en Desarmering derved, at Skytset fjernes, tages ud af Taarnene, saa at Værkerne i det hele taget mister deres Karakter af Fæstningsværker, og derefter Værk for Værk, saa hurtigt som der bliver Brug derfor, bortsælges til andet Brug. Jeg vil dertil sige, at jeg anser dette for den eneste Form for Desarmering, som overhovedet er mulig. Loven af 1909 bestemte, at Desarmeringen skulde finde Sted mellem den 1. Januar 1922 og den 31. Marts 1922, og man ser altsaa, at der netop den Gang var beregnet et Tidsrum af 3 Maaneder dertil; jeg kan da sikkert gaa ud fra, at ingen den Gang kan have tænkt paa, at der indenfor disse tre Maaneder skulde foregaa en Sløjfning af Voldene, en Bortsprængning af Beton- eller andet Arbejde. De samme Arbejder, som efter Planen den Gang kunde antages at kunne udføres i 3 Maaneder, vil ogsaa nu kunne udføres i den Tid.

Man faar i det hele taget et lidt underligt Indtryk af Oppositionen fra det konservative Folkepartis Side, idet de siger: Hvad er det egentlig der sker? Der foregaar jo ikke noget videre. Vi kan godt sætte de Kanoner op igen o. s. v. Efter at denne Lov er gennemført, vil det hele blive omtrent, som det var i Forvejen. Men naar dette er Tilfældet, hvorfor er saa de ærede Medlemmer saa overvættets bedrøvede over

de Beslutninger, som nu træffes, som de synes at være? Hvorfor er de saa ivrige Modstandere deraf, at det endogsaa har revet dem bort fra det Samarbejde med Partiet Venstre, som de ellers nu staa saa dybt inde i? Hvorfor gaar de, naar det hele er saa ringe og ubetydeligt, til den smertelige Nødvendighed ved Afstemningen at skilles fra Partiet Venstre? Jeg er ikke ganske klar over, hvorledes man paa een Gang kan tillægge Sagen en saa overvættets Betydning og bringe den ned til at betyde saa overmaade lidt.

Hvad Ammunitionen angaar, haaber jeg, at de Lovforslag, der vil komme, maa blive af en saadan Karakter, at vi kan følges, men baade Ministeriet og Rigsdagen maa naturligvis til den Tid staa frit. Med Hensyn til Bevogtningen af denne Ammunition kan jeg sige, at det ganske vist er min Hensigt, at den i hvert Fald ikke skulde blive mindre paalidelig, end den hidtil har været. Bevogtningen ved Vagtposter, der af og til kommer forbi de paagældende Steder, er efter min Mening den allersvageste Form for Tilsyn, der overhovedet kan tænkes anvendt ved Ammunitionsmagasiner, og det er den, der hidtil i det store og hele har været anvendt.

Endelig skal jeg gøre en enkelt Bemærkning med Hensyn til Avanceentsforholdene. Jeg har i den Henseende udtalt, at der vilde blive taget alt muligt Hensyn til de paagældende Personers Stilling og Interesser, men dette vil naturligvis ikke kunne ske paa en saadan Maade, at man i Strid med Loven opretholder flere Avanceentsstillinger end dem, der efter Lovens Gennemførelse lovmæssig bestaar.

Parkov: Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at da jeg før udtalte mig om de fremtidige Vilkaar for Befalingsmændene indenfor Artilleriet med Hensyn til Forfremmelser, nævnte jeg kun Officererne. I mit første Indlæg omtalte jeg imidlertid udtrykkelig, at disse Forhold ogsaa vilde berøre Underofficererne. Jeg vil gerne præcisere, at mine Udtalelser gælder ikke den ene eller den anden Art af Befalingsmænd, men de gælder alle Befalingsmænd, som uden egen Skyld rammes af disse Bestemmelser. Det, jeg nu hørte fra den højtærede Minister, giver jo ikke meget Haab om, at det ikke desto mindre vil blive Resultatet af dette Lovforslags Vedtagelse og eventuelle Stadfæstelse, at der vil blive begaaet en blodig Uret mod Artilleriet.